

Arrest

nr. 200 100 van 23 februari 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. DENYS
Adolphe Lacomblélaan 59-61/b5
1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 24 mei 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 5 mei 2017 tot weigering van de aanvraag om het inreisverbod tijdelijk op te schorten van 1 juli 2017 tot 30 september 2017.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 30 mei 2017 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 oktober 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 november 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. DENYS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 25 januari 2010 dient de verzoekende partij een asielaanvraag in.

1.2. Op 29 oktober 2010 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Op 24 december 2010 dient de verzoekende partij een eerste aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.4. Op 19 juli 2011 heeft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de aanvraag vermeld in punt 1.3., nadat zij deze op 11 januari 2011 ontvankelijk had verklaard, ongegrond verklaard. Deze beslissing wordt aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 13 september 2011. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.5. Op 4 augustus 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

1.6. Bij arrest nr. 74 555 van 2 februari 2012 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.4.

1.7. Op 4 maart 2013 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.8. Op 21 oktober 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.7. onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing wordt aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 19 november 2013.

1.9. Op 21 oktober 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad.

1.10. Bij arrest nr. 124 192 verwerpt de Raad op 19 mei 2014 het beroep vermeld in punt 1.9.

1.11. Op 12 augustus 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad.

1.12. Bij arrest nr. 157 718 verwerpt de Raad op 4 december 2015 het beroep vermeld in punt 1.11.

1.13. Op 22 december 2015 dient de verzoekende partij een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.14. Op 22 juni 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.13. onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing wordt aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 6 september 2016. Op 6 september 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Tegen voormelde beslissingen dient de verzoekende partij een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in.

1.15. Op 6 september 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een inreisverbod voor 2 jaar.

1.16. Bij arrest nr. 174 518 van 12 september 2016 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.14.

1.17. Op 10 oktober 2016 is de verzoekende partij naar het land van herkomst vertrokken.

1.18. Op 3 mei 2017 dient de raadsman van de verzoekende partij een aanvraag in om het inreisverbod vermeld in punt 1.7. tijdelijk op te schorten van 1 juli 2017 tot 30 september 2017.

1.19. Op 5 mei 2017 wordt de aanvraag vermeld in punt 1.18. geweigerd. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Ik heb uw vraag goed ontvangen en het dossier bestudeerd.

Ik kan echter geen gunstig vervolg geven aan uw aanvraag om het inreisverbod waarvan mevrouw L.T. (...), van Armeense nationaliteit, het voorwerp uitmaakt, op te schorten, omdat het risico voor onregelmatig verblijf hoog blijft aangezien betrokkene gedurende 6 jaar de kans had vrijwillig te terug te keren en dat niet heeft gedaan. Betrokkene blijft echter in de mogelijkheid om vanuit Armenië een aanvraag voor intrekking en/of opschorting van het inreisverbod om humanitaire redenen in te dienen bij de Belgische diplomatieke post of consulaire beroepspost.”

1.20. Op 5 mei 2017 richt de raadsman van de verzoekende partij zich tot de verwerende partij met een vraag om verduidelijking. Op 12 mei 2017 stuurt de raadsman aan de verwerende partij opnieuw een vraag om verduidelijking.

1.21. Op 12 mei 2017 wordt de vraag om verduidelijking vermeld in punt 1.20. beantwoord als volgt:

“Het inreisverbod zal op basis van de info in uw mail en op basis van het dossier niet opgeschort worden. Bij de aanvraag van een visum wordt het inreisverbod opnieuw bekeken, maar dat gebeurt in principe opnieuw door onze dienst, waar wij opnieuw ongunstig zullen antwoorden.”

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 74/12, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet en van de formele motiveringsplicht. Uit de bespreking van het middel kan afgeleid worden dat zij de schending aanvoert van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

“1. Op 3 mei 2017 verzocht verzoekster om op grond van artikel 74/12, § 1, eerste lid Vw. om humanitaire redenen het inreisverbod waarvan zij het slachtoffer is tijdelijk op te schorten van 1 juli tot 30 september 2017. Er werd een geneeskundig getuigschrift van 20 april 2017 meegedeeld waaruit blijkt dat de dochter A. (...) van verzoekster zwanger is en dat de vermoedelijke datum voor de bevalling 1 augustus 2017 is. Zoals dat met veel moeders het geval is, wenst verzoekster aanwezig te zijn bij de bevalling van haar dochter, wanneer haar eerste kleinkind het levenslicht zal zien. Ook de dochter wenst terecht de aanwezigheid van haar moeder op het einde van de zwangerschap en tijdens de bevalling. Op 5 mei 2017 antwoordde verwerende partij geen gunstig gevolg te geven « omdat het risico voor onregelmatig verblijf hoog blijft aangezien betrokkene gedurende 6 jaar de kans had vrijwillig terug te keren en dat niet heeft gedaan. Betrokkene blijft echter in de mogelijkheid om vanuit Armenië een aanvraag voor intrekking en/of opschorting van het inreisverbod om humanitaire redenen in te dienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost ».

Daarop antwoordde de advocaat van verzoekster dezelfde dag dat hij dit antwoord niet begreep, omdat verwerende partij enerzijds een ongunstig antwoord geeft en anderzijds meedeelt dat verzoekster bij de Belgische diplomatieke of consulaire post een aanvraag kan indienen. Betekent dit dat het antwoord gunstig zal zijn indien verzoekster in Moskou een aanvraag indient (vermits in Armenië geen Belgische diplomatieke of consulaire post bestaat) ? Indien niet, waarom wordt gezegd dat verzoekster daar een aanvraag kan indienen ? Er wordt om verduidelijking gevraagd.

Gelet op het gebrek aan antwoord vroeg de advocaat van verzoekster op 12 mei of het kan helpen indien de dochter een borg als zekerheid stelt opdat verzoekster teruggaat naar Armenië, om terug te zijn bij haar man en haar zoon ?

Dezelfde dag antwoordde verwerende partij dat « het inreisverbod zal op basis van de info in uw mail en op basis van ons dossier niet opgeschort worden. Bij de aanvraag van een visum wordt het inreisverbod opnieuw bekeken, maar dat gebeurt in principe opnieuw door onze dienst, waar wij opnieuw ongunstig zullen antwoorden ».

2. Op grond van artikel 74/12, § 1, eerste lid Vw. « kan » verwerende partij « het inreisverbod opheffen of opschorten omwille van humanitaire redenen ».

Het is onloochenbaar dat het verzoek van verzoekster om humanitaire redenen wordt ingediend en dat voor een slechts beperkte periode tijdelijk de opschorting van het inreisverbod wordt gevraagd.

Het gebruik van het woord « kan » in voornoemde bepaling wijst er op dat verwerende partij bij de vraag om een opschorting van het inreisverbod beschikt over een discretionaire bevoegdheid. Evenwel, hoe groter de discretionaire bevoegdheid, hoe strenger de motiveringsplicht wordt opgevat. De omvang van de motiveringsplicht is dus evenredig met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover het bestuur beschikt. De precieze en concrete motieven van een beslissing moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld (RvV 24 februari 2016, nr. 162.708 ; 24 juni 2016, nr. 170.505).

Overigens moet in het algemeen de motivering afdoende zijn (art. 3 wet motivering bestuurshandelingen), d.w.z. dat ze duidelijk, helder, volledig, nauwkeurig, juist, pertinent, concreet, precies en niet moet tegenstrijdig zijn.

De motivering in het aanvankelijk antwoord van 5 mei 2017 was alleszins tegenstrijdig, omdat enerzijds een ongunstig antwoord kwam maar anderzijds de mogelijkheid werd open gelaten voor een gunstig antwoord indien verzoekster in het Belgisch consulaat in Moskou een verzoek zou indienen. De vermelding van deze mogelijkheid is immers slechts zinvol indien een verzoek zowel gunstig als ongunstig kan beantwoord worden.

Bovendien is dit antwoord van 5 mei 2017, waarvan aangenomen wordt dat de motivering ervan impliciet ook in de definitieve beslissing vervat zit, hoofdzakelijk gestoeld op de overweging dat het risico op onregelmatig verblijf hoog blijft omdat verzoekster gedurende 6 jaar de kans had vrijwillig terug te keren naar Armenië en dat niet heeft gedaan. Dit motief is niet pertinent, omdat verzoekster niet kwalijk genomen kan worden in België te blijven in afwachting van het antwoord op haar verzoek om internationale bescherming, haar aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend op grond van artikel 9bis Vw. en haar 2 aanvragen om machtiging tot verblijf ingediend op grond van artikel 9ter Vw. Immers, indien verzoekster vrijwillig terugkeert vooraleer een beslissing genomen wordt op die aanvragen, worden deze automatisch negatief beoordeeld.

Er wordt ook geen rekening gehouden met het feit dat het verzoek een beperkte periode betreft, dat de echtgenoot en de zoon in Armenië blijven en niet in te zien valt waarom verzoekster deze gezinsleden in de steek zou laten door hier te blijven na deze beperkte periode, en tenslotte dat de dochter bereid was een financiële borg te stellen als zekerheid dat verzoekster vrijwillig naar Armenië zou terugkeren. Bijgevolg is de motivering zeker niet volledig.

Aldus wordt de formele motiveringsplicht geschonden.”

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen.

De verzoekende partij toont met haar uiteenzetting niet aan dat de weergegeven motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de in hare hoofde genomen beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht niet zou zijn bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.3. De Raad merkt op dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.4. Onderzoek van de materiële motiveringsplicht vergt *in casu* onderzoek van artikel 74/12, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet – waarvan de schending eveneens wordt aangevoerd – dat luidt als volgt:

“§ 1

De minister of zijn gemachtigde kan het inreisverbod opheffen of opschorten omwille van humanitaire redenen.”

De gemachtigde van de minister *c.q.* staatssecretaris dient dus na te gaan of er humanitaire redenen voorhanden zijn en of een opheffing of opschorting van het inreisverbod gerechtvaardigd is. Het komt de verzoekende partij toe om klaar en duidelijk te vermelden welke de redenen zijn die een opheffing of opschorting rechtvaardigen.

In artikel 74/12, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet wordt niet voorzien in criteria waaraan de in het buitenland verblijvende aanvrager dient te voldoen teneinde een opheffing of opschorting van een inreisverbod omwille van humanitaire redenen te bekomen. De gemachtigde beschikt ter zake dan ook over een ruime discretionaire bevoegdheid en het toekennen van een opheffing of een opschorting is geen recht maar een gunst. De humanitaire redenen kunnen bestaan uit specifieke medische of familiale redenen en de verwerende partij dient elke aanvraag individueel dient te onderzoeken waarbij zij ook rekening kan houden met contra-elementen (*cf.* Parl. St. Kamer, 2011-2012, 53-1825/001, p. 22).

3.5. De verzoekende partij kan gevolgd worden betreffende haar overzicht van de feiten onder punt 1 van het middel en waar zij stelt dat het onloochenbaar is dat haar verzoek om humanitaire redenen wordt ingediend en dat voor slechts een korte periode tijdelijk de opschorting van het inreisverbod wordt gevraagd. Zij kan eveneens gevolgd worden waar zij stelt dat het gebruik van het woord “*kan*” in artikel 74/12, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet er op wijst dat de verwerende partij bij de vraag tot opschorting van het inreisverbod beschikt over een discretionaire bevoegdheid.

3.6. Waar de verzoekende partij stelt dat het aanvankelijk antwoord van 5 mei 2017 tegenstrijdig is omdat enerzijds een ongunstig antwoord kwam en anderzijds de mogelijkheid werd open gelaten voor een gunstig antwoord indien de verzoekende partij in het Belgische consulaat in Moskou een verzoek zou indienen, daar het vermelden van deze mogelijkheid immers slechts zinvol is indien een verzoek zowel gunstig als ongunstig kan beantwoord worden, kan zij niet gevolgd worden. Immers wordt de aanvraag om tijdelijke opschorting van het inreisverbod afgewezen – wat duidelijk blijkt uit de bewoordingen “*geen gunstig vervolg geven*” – omdat het risico voor onregelmatig verblijf hoog blijft aangezien de verzoekende partij gedurende zes jaar de kans had vrijwillig terug te keren en dat niet heeft gedaan. De stelling dat de verzoekende partij in de mogelijkheid is om vanuit Armenië een aanvraag voor intrekking en/of opschorting van het inreisverbod om humanitaire redenen in te dienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost is een loutere vermelding of informatie, die geen invloed heeft op de motieven waarom de aanvraag ongunstig wordt beoordeeld. De mogelijkheid om een aanvraag in te dienen veronderstelt overigens niet dat de aanvraag gunstig zal beantwoord worden. Een tegenstrijdigheid in de motieven kan aldus niet worden vastgesteld. De Raad wijst er nog op dat de zin betreffende de mogelijkheid om vanuit Armenië een aanvraag in te dienen, een loutere vermelding betreft, die op zich correct is, doch geen antwoord vormt op de aanvraag van de verzoekende partij, zodat het dan ook een overtollig motief betreft. De kritiek dat de vermelding van deze mogelijkheid slechts zinvol is indien het verzoek zowel gunstig als ongunstig kan worden beantwoord, is dan ook niet terzake dienend.

3.7. Betreffende het motief dat het risico op onregelmatig verblijf hoog blijft omdat de verzoekende partij gedurende zes jaar de kans had om vrijwillig terug te keren naar Armenië en dat niet heeft gedaan, stelt de verzoekende partij dat haar niet kwalijk kan worden genomen in België te blijven in afwachting van het antwoord op haar verzoek om internationale bescherming en haar aanvragen om machtiging tot verblijf ingediend op grond van de artikelen 9*bis* en 9*ter* van de vreemdelingenwet. Zij wijst er op dat indien zij vrijwillig terugkeert vooraleer een beslissing werd genomen op die aanvragen, deze automatisch negatief worden beantwoord.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam op 29 oktober 2010. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet – en de verzoekende partij voert ook niet aan – dat de verzoekende partij een beroep instelde tegen voormelde beslissing. De beslissing van 29 oktober 2010 is aldus definitief en geldt als het afsluiten van de asielpprocedure naar aanleiding van de aanvraag van 25 januari 2010. Het komt de Raad niet foutief of kennelijk onredelijk voor te stellen dat het risico op onregelmatig verblijf hoog blijft aangezien de verzoekende partij gedurende zes jaar de kans had vrijwillig terug te keren en dat niet heeft gedaan, gezien de verzoekende partij na de definitieve negatieve beslissing over haar asielaanvraag op 29 oktober 2010 en dit terwijl zij, behoudens een precair verblijf tussen 11 januari 2011 en 19 juli 2011, geen enkel verblijfsrecht meer genoot, nog tot 10 oktober 2016 op het Belgische grondgebied verbleef. Waar de verzoekende partij stelt dat het haar

niet kwalijk kan worden genomen in België te blijven in afwachting van het antwoord op haar aanvragen om machtiging tot verblijf ingediend op grond van de artikelen 9bis en 9ter van de vreemdelingenwet, dat indien zij vrijwillig terugkeert vooraleer een beslissing werd genomen op die aanvragen, deze automatisch negatief worden beantwoord, wijst de Raad er op dat de verzoekende partij gedurende zes jaar meermaals de kans had vrijwillig terug te keren daar de aanvragen dateren van 24 december 2010 en 4 maart 2013 en zij in kennis werd gesteld van een negatief antwoord op deze aanvragen op 13 september 2011 (beslissing van 19 juli 2011) en op 19 november 2013 (beslissing van 21 oktober 2013) en dat bovendien ten aanzien van haar een bevel om het grondgebied werd afgeleverd op 4 augustus 2011, op 21 oktober 2013 (ter kennis gebracht op 19 november 2013) en op 12 augustus 2015 (ter kennis gebracht op dezelfde dag). Daargelaten de vraag of de verzoekende partij een gerechtvaardigde verwachting had op het grondgebied te mogen verblijven tijdens de behandeling van de aanvragen om machtiging tot verblijf gelet op het feit dat alle aanvragen naderhand werden afgewezen, stelt de Raad vast dat – gelet op het feit de verzoekende partij gedurende zes jaar meermaals de kans had om vrijwillig terug te keren, met name tussen 29 oktober 2010 en 24 december 2010, tussen 13 september 2011 en 4 maart 2013 en tussen 19 november 2013 en 22 december 2015, en dit niet heeft gedaan – het niet kennelijk onredelijk is, noch impertinent te oordelen dat het risico op onregelmatig verblijf hoog blijft aangezien de verzoekende partij gedurende zes jaar de kans had vrijwillig terug te keren en dat niet heeft gedaan.

3.8. De verzoekende partij betoogt dat geen rekening werd gehouden met het feit dat het verzoek een beperkte periode betreft. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij geenszins aantoont waaruit blijkt dat de verwerende partij hiermee geen rekening zou hebben gehouden – in de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de aanvraag van de verzoekende partij om het inreisverbod op te schorten, waarbij uit de aanvraag blijkt dat het een verzoek tot tijdelijke opschorting betreft –, minstens niet op welke wijze het in rekening nemen van het feit dat het verzoek een beperkte periode betreft had kunnen leiden tot een positieve beslissing. Immers werd de beslissing tot weigering van opschorting gebaseerd op het motief dat het risico voor onregelmatig verblijf hoog blijft aangezien de verzoekende partij gedurende zes jaar de kans had vrijwillig te vertrekken en dat niet gedaan heeft. De verzoekende partij toont geenszins aan op welke wijze dit motief zou vervallen bij het in rekening nemen van het feit dat het verzoek een beperkte periode betreft. Waar de verzoekende partij voorts betoogt dat niet valt in te zien waarom zij haar man en zoon in de steek zou laten door hier te blijven na deze beperkte periode, wijst de Raad er op dat dit een loutere persoonlijke appreciatie betreft waarbij de verzoekende partij niet toelicht waarom niet zou kunnen overwogen worden dat het ‘in de steek laten’ van deze gezinsleden mogelijk is. Waar de verzoekende partij meent dat geen rekening werd gehouden met het feit dat haar echtgenoot en zoon in Armenië verblijven, stelt de Raad vast dat dit element werd aangehaald in de aanvraag (*“Ook haar man en meerderjarige zoon werd een bevel met vasthouding afgegeven. (...) Daarop beslisten de 3 personen, (...), zich niet meer tegen de repatriëring te verzetten, en zij verblijven sindsdien in Armenië.”*). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij geenszins aantoont waaruit blijkt dat de verwerende partij hiermee geen rekening zou hebben gehouden, minstens niet op welke wijze het in rekening nemen van het feit dat de man en zoon van de verzoekende partij in Armenië verblijven niet zou kunnen leiden tot een weigering van opschorting van het inreisverbod gebaseerd op het motief dat het risico voor onregelmatig verblijf hoog blijft aangezien de verzoekende partij gedurende zes jaar de kans had vrijwillig te vertrekken en dat niet gedaan heeft. De verzoekende partij lichtte in haar aanvraag niet toe op welke wijze het verblijf van haar man en haar zoon in Armenië een tijdelijke opschorting van haar inreisverbod kan rechtvaardigen, zodat het de verwerende partij niet toekwam te motiveren waarom dit gegeven een tijdelijke opschorting van haar inreisverbod niet kan rechtvaardigen. De verwerende partij is niet gehouden te motiveren betreffende alle gegevens die de verzoekende partij opgeeft in haar aanvraag om tijdelijke opschorting van een inreisverbod, doch enkel waarom de omstandigheden die de verzoekende partij opgeeft als verantwoording voor haar aanvraag, de gevraagde opschorting niet kunnen rechtvaardigen.

Waar de verzoekende partij ten slotte nog meent dat de motivering van de bestreden beslissing niet volledig is daar geen rekening werd gehouden met het feit dat haar man en zoon in Armenië blijven en het feit dat de dochter bereid was een financiële borg te stellen en daargelaten de vraag of het antwoord van 12 mei 2017 kan gezien worden als een aanvulling op de motivering van de bestreden beslissing van 5 mei 2017 of als definitieve beslissing, stelt de Raad vast dat geenszins blijkt dat dit element – het stellen van een borg of de bereidheid een financiële borg te stellen door de dochter opdat de moeder teruggaat naar het land van herkomst om terug te zijn bij haar man en zoon – werd aangevoerd ter verantwoording van de aanvraag van 3 mei 2017 tot tijdelijke opschorting van het inreisverbod. Er blijkt enkel dat de raadsman van de verzoekende partij verduidelijking vraagt op 5 mei 2017 bij de vermelding in de beslissing van 5 mei 2017 dat een aanvraag kan ingediend worden bij de Belgische diplomatieke

of consulaire post en bij gebreke aan antwoord, op 12 mei 2017 opnieuw vraagt om een klaar en duidelijk antwoord, waarbij hij eveneens vraagt of het kan helpen als de dochter een borg als zekerheid stelt opdat haar moeder teruggaat naar het land van herkomst om terug bij haar man en zoon te zijn. Uit een vraagstelling kan geenszins blijken dat deze elementen worden aangevoerd als ondersteunende elementen van een aanvraag tot opschorting, met andere woorden als reden die een tijdelijke opschorting van het inreisverbod rechtvaardigt. Immers blijkt niet dat de dochter van de verzoekende partij ook bereid is deze borg te stellen en dat dit wordt aangevoerd om de vraag tot opschorting te rechtvaardigen. Zelfs indien uit een loutere vraagstelling wel degelijk zou kunnen worden afgeleid dat een bereidheid tot borgstelling wordt aangevoerd als ondersteunend element die een tijdelijke opschorting rechtvaardigt, *quod certe non*, blijkt uit de vraagstelling van 12 mei 2017 niet dat een eventuele bereidheid tot borgstelling zou worden aangevoerd als ondersteuning van de aanvraag tot opschorting van 3 mei 2017, gelet op het feit dat de vraag betreffende borgstelling volgt na de vraag om verduidelijking bij de vermelding dat er een mogelijkheid bestaat om een aanvraag in te dienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost. Geheel ten overvloede kan er nog op gewezen worden dat in de veronderstelling dat uit de loutere vraagstelling van 12 mei 2017 wel degelijk zou kunnen worden afgeleid dat een bereidheid tot borgstelling wordt aangevoerd als ondersteunend element van de aanvraag tot opschorting van 3 mei 2017, niet blijkt dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de bereidheid tot borgstelling, doch heeft geoordeeld dat dit element haar beoordeling dat het risico voor onregelmatig verblijf hoog blijft, niet wijzigt. Zij wijst er immers op dat het inreisverbod op basis van de info van de verzoekende partij in haar mail en op basis van het administratief dossier niet zal worden opgeschort en dat het opnieuw bekijken van het inreisverbod opnieuw tot een ongunstig antwoord zal leiden.

3.9. Ter terechtzitting stelt de advocaat van de verzoekende partij nog dat niet blijkt dat de humanitaire redenen werden beoordeeld en dat het de verzoekende partij niet duidelijk is wat het gebrek aan humanitaire redenen zou zijn. Daargelaten de vaststelling dat met een dergelijk betoog een nieuwe wending wordt gegeven aan het middel die nog niet reeds werd uiteengezet in het verzoekschrift, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de humanitaire redenen niet werden beoordeeld. Uit de bestreden beslissing kan enkel afgeleid worden dat de humanitaire redenen op zich niet betwist worden, doch dat geoordeeld wordt dat een tijdelijke opschorting niet gerechtvaardigd is *“omdat het risico voor onregelmatig verblijf hoog blijft aangezien betrokkene gedurende 6 jaar de kans had vrijwillig te terug te keren en dat niet heeft gedaan”*.

3.10. Een schending van de materiële motiveringsplicht, noch van artikel 74/12, §1, eerste lid wordt aannemelijk gemaakt.

3.11. Het eerste en enig middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig februari tweeduizend achttien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. L. VANDEKERKHOVE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. VANDEKERKHOVE

N. VERMANDER